

[P. E. Eriksen.]

opgaverne uden skelen til hvad eller hvem. Vi må fordomsfrit drøfte problemerne, så vi senere kan tage principielle beslutninger. Det gælder ydelserne, kortvarige og permanente, det gælder administrationen, forenklingen og effektiviseringen, det gælder den praktiske hjælp, serviceapparatet o. s. v. Men vi ved jo, at der sidder andre udvalg, der arbejder med ting, der også i høj grad berører disse områder. Der sidder et tillægspensionsudvalg, en tjenestemandskommission, en kommission for kvindernes problemer, uddannelsesudvalg o. s. v. Vi skal være opmærksom på, at man får koordineret alle disse ting og får dem ind i de langsigtede løsninger, som vi gerne skulle komme frem til i socialreformkommissionen. Der er jo også problemet om strukturændringen, problemerne om hele vort samfund, vort erhvervsliv og samfundsgrupperne i det hele taget.

Jeg vil slutte disse betragtninger med at sige, at socialpolitik og social tryghed ikke alene er et spørgsmål, der betragtes ud fra de mennesker, der nu er ramt på forskellig måde og er i vanskeligheder, men også i høj grad er et spørgsmål om skabelse af tryghed i hverdagen for hele befolkningen, fordi enhver af os på et eller andet tidspunkt af sin tilværelse kan risikere at møde de problemer, som socialpolitikken tager sigte på. Socialpolitik og social tryghed er afhængig af fremgangen på det økonomiske, det erhvervsmæssige område, men kan også være med til at fastholde fremskridtet, og derfor skal vi forebygge, revalidere, skabe tryghed, skabe trivsel; det må vi gøre for vort samfund, fordi den enkelte så kan føle sikkerhed for fremtiden.

Clara Munck: Jeg synes, der er stor grund til først at udtrykke tilfredshed med, at folketinget i anledning af dette års finanslovdebat også har mulighed for at komme ind på mange enkeltheder i hele den sociale lovgivning. Der er jo ingen tvivl om, når man hører folketingets forskellige grupper, at vi alle sammen er indforstået med, at vi må have en social lovgivning, at vi må have sociale hjælpe- og støtteforanstaltninger i en sådan udstrækning, at de virkelig svarer til den standard, vi i øvrigt stræber efter for befolkningen. Men det forhindrer selvfølgelig

ikke, at der er områder, hvor vi ser forskelligt på enkeltheder i målsætningen, og det forhindrer altså navnlig ikke, at vi ved denne lejlighed har brug for at kunne fremhæve ting, hvor vi mener, at vi måske kunne være nået længere, end vi er nået nu. Jeg skal kun pege på et par enkelte områder, hvor det drejer sig om spørgsmål, der har været berørt, men hvor jeg gerne vil understrege fra den konservative folketingsgruppes side, at vi ser frem til, at vi når længere, end vi er nået indtil nu.

Med hensyn til særforsorgen sagde den højtærede socialminister i sin redegørelse, at vi på dette område jo havde midler til rådighed, og socialministeren støttede sig til en foreliggende analyse, hvorefter der skulle være et mindre behov for at forøge de nuværende antal indlæggelser på de interne institutioner. Jeg er godt klar over, at den højtærede socialminister ikke dermed mente, at vi ikke skulle udvide pladsantallet på de interne institutioner, men jeg vil meget gerne understrege, at jeg for mit eget vedkommende er medlem af et tilsynsråd for et forsorgscenter, hvor det efter min mening er helt i uoverensstemmelse med disse udtalelser, når vi ser på de pladsmuligheder, der er til rådighed bl. a. for den storkøbenhavnske befolkning. Jeg må mene, at vi i høj grad har brug for en væsentlig udvidelse af mulighederne på de interne institutioner; men selvfølgelig er jeg ganske enig med den højtærede socialminister i, at de eksterne institutioner heller ikke må glemmes af den grund. Jeg ser sådan på det, at de interne institutioner løser vort aktuelle behov. Uanset al sympati for eksterne institutioner, er det dog, som om vi ser frem til at få alle disse muligheder — for hvor langt kunne vi da ikke komme med behandlingen af den enkelte. Men vi mangler mulighed for at kunne drage alle ind til den intensive behandling, og derfor er vi ikke så godt stillet.

Jeg tror også, det er rigtigt, at vi nu skulle være nået frem til det tidspunkt, da den fordeling af de til rådighed stående pladser, der fandt sted i 1959, blev taget op til revision. Det er urimeligt for hovedstadsområdet befolkning, at vi kun har meget tilfældigt spredte pladsmuligheder rundt om. At de ikke altid bliver så aktuelle, som de burde være, er en anden side af sagen.